

[Undervisningsministeren.]

Det ærede medlem sagde, at hvis et menneske nu indgiver ansøgning til undervisningsministeriet eller til finansudvalget og den bliver refuseret, kunne han eventuelt få den bevilget igennem videnskabsfonden, og det ville være et underligt sammensurium. Ja, man kunne naturligvis tænke sig den mulighed, at en ung videnskabsmand har en opgave — det er jo netop det store ved en sådan videnskabsfond, at det enkelte initiativ rundt omkring kan få lejlighed til at komme frem —, og det må være en mærkelig mand, der er så uvidende, at han indgiver sin ansøgning til undervisningsministeriet eller finansudvalget, men hvis han altså gør det, så ville såvel undervisningsministeriet som finansudvalget henvise ansøgningen til bestyrelseskomiteen for statens almindelige videnskabsfond, og så ville den blive behandlet dér. Jeg tror ikke, der ville opstå nogen konflikter i den anledning.

Jeg vil derefter udtale min glæde over den måde, hvorpå det ærede medlem hr. Martin talte om videnskabsens frihed, og jeg vil takke det ærede medlem hr. Rasting, fordi han har tilbagevist forskellige udtalelser, som jeg derfor ikke behøver at tilbagevise.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen talte om samfundsvidenskaberne, og jeg kan ganske underskrive hans udtalelser på dette punkt, men samfundsvidenskaberne står også opført i den fortegnelse eller oversigt over videnskabsgrene, vi har anført i anmærkningerne. Hvad angår sociologi, så er der oprettet en lærestol ved Københavns universitet i sociologi, den har blot stået ledig i nogen tid, men nu bliver den åbenbart besat. (Johs. Christiansen: Bliver?). Ja, der er en eneste ansøger, professor Svaalestoga, den norsk-amerikanske professor, der har fungeret som gæsteforelæser et par år. Han er eneste ansøger til dette embede, og jeg må derfor formode, det nu bliver besat med ham.

Til slut skal jeg sige, at det naturligvis ligger mig uhyre på sinde, at dette lovforslag om statens almindelige videnskabsfond bliver gennemført på rigsdagen så hurtigt som muligt, og jeg kan ganske tilslutte mig professor Niels Bohrs ord om, at det må ske i så stor enighed som muligt.

Bomholt: Ja, nu er det rigsdagen, der har ordet, og ikke kommissionen, og jeg skulle kende rigsdagen dårligt, hvis den ikke ønsker konkrete oplysninger og klar besked.

Et års tid har der ikke været møde i videnskabskommissionen, kostbar tid er spildt. Vi har ikke betænkningen liggende foran os, vi savner nu alt det saglige materiale til

baggrund for vor bedømmelse. Vi kan ikke nøjes med den afskrift, ministeren har taget af den foreløbige underudvalgsbetænkning, vi må have virkelig besked.

Den højtærede minister udtalte, at min deltagelse i videnskabskommissionen havde været af beskedent art. Jeg tror, ministeren må huske forkert på dette punkt. Jeg har, såvidt jeg i dette øjeblik erindrer, deltaget i alle de møder, der er gået forud for den underudvalgsbetænkning, der nu foreligger. Jeg har været ganske overordentlig interesseret i dette arbejde. Jeg er meget ked af, at ministeren på dette punkt har fået forkerte oplysninger, og jeg beder ministeren, nu da han har fremført dem fra dette sted, om at oplyse mig om kilden. (Undervisningsministeren [Hvidberg]: Det er mig selv, for jeg har selv været medlem af kommissionen i en årrække!). Men den højtærede minister har ikke været medlem det sidste år, hvori dette er foregået. Tal sandt om din næste!

Den højtærede minister er altså enig med det ærede medlem hr. Jensen-Broby, og når udtalelsen i fremsættelsestalen kan tage sig noget anderledes ud, beror det på en misforståelse, ministeren har ikke haft ondt i sinde overfor det ærede medlem hr. Jensen-Broby. Vi tager det til efterretning. Derimod kan trontalens ord ikke fortolkes, som ministeren gjorde det. Trontalen må fortolkes på en sådan måde, at kommissionen måtte få lejlighed til at udtale sig, inden forslag blev fremsat her på rigsdagen.

Den højtærede minister modtog beskyldningen for plagiat. Men der ligger unægteligt et større perspektiv bagved, hele spørgsmålet om samvirksomheden mellem regering og kommission, og jeg må sige, at mine ord her desværre ikke på nogen måde blev afkræftet. Det ærede medlem hr. Rasting rykkede den højtærede minister til undsætning og sagde, at en videnskabskommission er et tungt arbejdende instrument, det kan man ikke sådan tage hensyn til, det kan være nødvendigt for ministeren at gribe ind. Jeg synes, at det ærede medlem hr. Rasting, der er medlem af kommissionen, dermed giver sig selv et testimonium paupertatis. Jeg ønsker ikke selv at modtage et sådant testimonium. Jeg mener, at denne kommission retteligt ledet kunne have haft sin betænkning færdig til dette øjeblik.

Ministeren siger, at han ikke går på tværs af videnskabskommissionens betænkning. Nej, som jeg allerede har meddelt, er det bedste i ministerens fremsættelsestale en afskrift af underudvalgets betænkning. Men ministeren gav ingen forklaring på, hvorfor han havde skrevet betænkningen af.